

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a Mgr. Evy Kyselé v právní věci **stěžovatelky: L. S., a dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 1. 2005, č. j. 60 Az 60/2004 - 38,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 27. 2. 2004, č. j.: OAM - 552/VL - 19 - 08 - 2004, byla žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka dne 5. 3. 2004 žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, již se domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného. V průběhu řízení před krajským soudem požádala stěžovatelka podáním krajskému soudu došlým dne 22. 7. 2004 o „poskytnutí právníka“, protože nezná české zákony a navíc špatně mluví česky.

Krajský soud dne 8. 12. 2004 zaslal stěžovatelce „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech“ s tím, aby ho po vyplnění vrátila soudu ve lhůtě 10 dnů od doručení této výzvy.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 1. 2005, č. j. 60 Az 60/2004 - 38, bylo rozhodnuto tak, že stěžovatelce se neustanovuje zástupce z řad advokátů. V odůvodnění svého usnesení krajský soud uvedl, že stěžovatelka byla dne 23. 12. 2004 vyzvána k prokázání svých majetkových a osobních poměrů, ve stanovené lhůtě, ani v přiměřené prodloužené lhůtě, neosvědčila své majetkové poměry, vůči soudu zůstala nečinná. Z tohoto důvodu soud nemohl posoudit předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a stěžovatelce tak advokát nebyl soudem ustanoven.

Proti uvedenému usnesení podala stěžovatelka dne 13. 4. 2005 kasační stížnost, v níž uvedla, že krajský soud nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním usnesení a v důsledku toho i nesprávně právně posoudil její žádost. Dále namítla, že důkazy které soud opatřil pro rozhodnutí nebyly úplné, došlo opětovně k porušení zákona a soud nemohl správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Konečně uvedla, že rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů, tj. není zde logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně.

Pokud jde o zaslaný tiskopis pro zjištění osobních a majetkových poměrů, uvedla, že tato písemnost byla uložena na poště a tak jí byla „doručena,“. Ona se o tom vůbec nedozvěděla, pošta ji o tomto uložení neuvědomila, takže zmeškala lhůtu k zaslání a činí tak až nyní náhradním tiskopisem. Navrhla proto, aby usnesení krajského soudu bylo pro nezákonnost zrušeno.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka podala kasační stížnost z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Takovouto nezákonnost Nejvyšší správní soud nezjistil, neboť z obsahu spisu vyplývá, že stěžovatelka nesplnila krajským soudem uloženou povinnost doložit své osobní, majetkové a výdělkové poměry ve lhůtě stanovené soudem. Ustanovení zástupce účastníku řízení přitom ve smyslu § 35 odst. 7 s. ř. s. připadá v úvahu u navrhovatele, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv. V tomto případě však stěžovatelka neprokázala předpoklady pro osvobození od soudních poplatků stanovené v § 35 odst. 7 s. ř. s., když k výzvě soudu nedoložila svoje osobní, majetkové a výdělkové poměry, krajský soud proto postupoval správně, když z tohoto důvodu její žádost pro ustanovení zástupce zamítl. Ze zásluky zaslané stěžovatelce přitom vyplývá, že při doručování písemnosti nebyla zastížena, písemnost proto byla uložena na poště, o čemž byla stěžovatelka vyrozuměna

a poučena o tom, že si má písemnost co nejdříve vyzvednout. Stěžovatelka tak však neučinila, takže písemnost byla vrácena zpět krajskému soudu. Skutečnost, že své poměry stěžovatelka doložila po vydání napadeného usnesení, nemohla na rozhodnutí krajského soudu již ničeho změnit.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že se Krajský soud v Ostravě napadeným usnesením nedopustil nezákonnosti spočívající v odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Z těchto důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. prosince 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu